

Uusi aika, vanhat laulut

St. Petersaaren tuotantoa julki cd-muodossa.

Jouni Nikula

Kokkolalaisella Kari Ilmosella on sormet kipeinä. Eikä mikään ihme, sillä työn alla on iso sarka.

Ilmosen pitää palauttaa muistiinsa vuosina 1979-1982 toimineen St. Petersaaren ydintuotanto. Comeback-keikan aika on 16. lokakuuta Pietarsaaren Kaupunginhotellissa.

– Soinnut ovat vielä selkärangassa, mutta tekstissä pitää turvautua lappuihin. Helvetin paljon pitää harjoitella, sanoo Ilmonen, St. Petersaaren kitarasti, laulaja ja huuliharpisti.

Paluukeikkaa merkittävämpi juttu on kuitenkin se, että St. Petersaarta saa nyt cd-muodossa. Viime viikolla julkaistu *Miehen tie - kootut levytykset 1980-1982* summaa yhtyeen tuotannon.

– Levyllä on kaksi pitkäsoittoa, *Miehen tie* (1980) ja *Tämänkin laulun jälkeen* (1982), ja yksi sinkku.

Erikoista on se, kuinka jo kauan sitten kuopatun pietarsaarelaisbändin tuotanto päätyi cd-muotoon. Ilmosen mukaan tarinasta liikkuu monia versioita. Hän kertoo omansa.

– Kun tamperelainen Rocket Records uudelleenjulkaisi kesällä pietarsaarelaisen progebändi Fantasian vuonna 1975 tehdyn ja ainoaksi jääneen albumin, laitoin Rocketille mailia ja ehdotin samaa meille.

Rocket Recordsin Juha Rantala soitti Ilmoselle samana iltana.

– Rantala oli paria tuntia aikaisemmin hankkinut Warnerilta oikeudet levy-



Kari Ilmosen sormet ovat kipeinä vanhojen biisien harjoittelusta. Kuva: Jouni Nikula

jemme julkaisuun.

Tässä vaiheessa hypätäänkin Ufo-sektorille. Ilmonen sanoo, että Rantala oli ehtinyt jäljittää osan St. Petersaaren kadoksissa olleista master-nauhoista omasta aloitteestaan.

– Laitoin neitseellisesti mailia levyjemme julkaisusta. En tiennyt, että Rantala oli jo asian päällä. Hän alkoi kutsua minua selvännäköiseksi, Ilmonen nauraa.

St. Petersaaren ensimmäinen levy ja sinkku löytyivät Warner Music Finlandin arkistoista. Toisen pitkäsoiton nauhoja ei löytynyt mistään.

– Rantalalla oli levyistä kuitenkin uuden veroinen viinyiversio. Se saatiin ajettua hyvälaatuisena cd:lle.

St. Petersaari oli aktiivivuosinaan pienehkön Kompass Recordsin tallissa. Bändin tie tyssäsikin ulkomusiikillisen alueen toimimattomuuteen.

– Asioiden organisointi alkoi käydä liian vaikeaksi. Asuimme eri puolilla Suomea, ja minulla ei ollut edes omaa puhelinta. Olisimme tarvinneet hyvän ohjelmatoimiston, sillä meiltä puutuivat kaikki verkostot. Siihen aikaan Pohjanmaan perukoilta oli tosi vaikea päästä mihinkään.

Mutta sai St. Petersaari jotain aikaiseksikin. Yhtye kuului suomalaisen folkrockin kärkijoukkoon, menestyi rockin SM-kisoissa ja mittelöi voitokkaasti Levyraadissa. Provinssirockissa-

kin bändi esiintyi kolmena kesänä.

”Viattomalla intuitiolla” syntyneet biisitkin pyörivät radiossa.

– Popfolkkille oli tilausta. Tosin meillä oli vaikutteita myös progesta. Iso osa radiosoitosta meni sen piikkiin, että Ylen toimittajat Jake Nyman ja Holle Holopainen halusivat vaalia musiikin monipuolisuutta. Levyjemme myynnistä meillä ei ole mitään tietoa.

St. Petersaaren biisikynä jatkoi jauhamistaan bändin hajottuakin. Tulevalla Pietarsaaren-keikalakin soitetaan pari uutta biisiä, lupaa Ilmonen. Pysyvämmästä comebackista tai studioreissusta ei ole vielä tietoa.

– Meillä kaikilla on ollut musiikkijuttuja St. Petersaaren jälkeenkin. Osa elääkin musiikilla tai musiikista. Itselläni oli 90-luvun alussa Kari Ilmonen Band, jossa soittivat kokkolalaiset Tarvaisen veljekset ja Kari Salli. Omakustannus-sinkku pääsi radiosoittoonkin, mutta sen jälkeen olen tehnyt lähinnä satunnaista trubaduurikeikkaa.

St. Petersaari soitti edellisen comeback-keikkansa vuonna 2007. Uudelleenjulkaisun siivin hommassa on kuitenkin ylimääräistä potkua.

– Sen olen taas huomannut, kuinka vaativaa ulkomusiikillisten asioiden organisointi on. Soittaminen on hienoa, mutta se toinen puoli alkaa hydyttää.